

skal være berettiget til at undersøge Bankers Forhold under særlige Omstændigheder (Ændringsforslag under Nr. 10).

Et *Mindretal*, bestaaende af: Jørgen Jensen, N. Jensen, Jensen-Sønderup, Kvist, Moesgaard-Kjeldsen, Johannes Pedersen og R. Rasmussen, havde meget ønsket at opretholde Folketingets gennem en Aarrække hævdede Standpunkt, dette nemlig, at den stempelfri Benyttelse af Kontrabøger alene forbeholdtes Sparekasser, og at den Ulighed mellem Bankerne, som har hersket i nogle Aar derved, at en Del af Bankerne har haft Stempelfrihed for sine Kontrabøger, andre derimod ikke, ophørte og Lighed bragtes til Veje som af Lovgivningsmagten og Administrationen forberedt derved, at de Banker, som har den ommeldte Stempelfrihed, maatte afgive den, mulig gennem en Overgangstid paa nogle Aar. Man kan saa meget mindre erkende, at Stempelfrihed for Kontrabøger er en nødvendig Betingelse for, at Bankerne kan forskaffe sig de fornødne Virkemidler, som en Undersøgelse viser, at Banker udenfor Hovedstaden uden den ommeldte Stempelfrihed i det sidste Femaar har forøget deres Indlaansmidler fra 26,5 Mill. Kr. til 47,5 Mill. Kr., altsaa med 81 pCt., medens Bankerne med Stempelfrihed for Kontrabøger, hvori i 1907—08 indestod 175,8 Mill. Kr. og i 1912—13 226,3 Mill. Kr., altsaa procentvis maa nøjes med 29.

Efter Mindretallets Mening var der saare ringe Anledning til for Tiden at give Bankerne nye Begunstigelser, eftersom en Sammenligning mellem Sparekassernes og Bankernes Indlaan viser, at medens Sparekasserne i det sidste Tiaar af Befolkningens opsparede Penge har maattet nøjes med en Forøgelse af sin Indlaansmasse paa 163 Millioner, saa har Bankerne faaet deres Indskud forøget med 440 Millioner. Det vil sige, Bankerne har — trods de af nogle hævdede ugunstige og ulige Arbejdsvilkaar — været i Stand til at køre forbi Sparekasserne.

Da man ikke anser dyre Penge for en Lykke for et Samfund, hilser man ikke

denne Forskydning med Glæde; thi at Udlaansrenten er betydelig højere i Bankerne end i Sparekasserne, er en saa kendt Sag, at den ikke kræver noget Bevis, ligesom det ogsaa er en Selvfølge, at Laantagerne maa søge hen, hvor Pengene er, altsaa nu i højere Grad end hidtil til Bankerne. Man havde endvidere fundet det i god Overensstemmelse med disse to Arter af Pengeinstitutters — Bankers og Sparekassers — forskellige Karakter og vel egnet til at opretholde denne Væsenforskel, at Sparekasserne, der næst at fremme Spar-sommeligheden særlig har det Formaal gennem sikker Anbringelse af Midlerne at arbejde med mindst mulig Forskel mellem Ind- og Udlaansrenten, som Vederlag for den i Sparekasseloven indeholdte Indskrænkning i Anbringelsesfriheden blev eneberegtigede til Stempelfrihed for Brugen af Kontrabøger, medens Bankerne som Aktieselskaber ikke gennem Lovgivning fik nogen finansiel Begunstigelse, hvad ej heller plejer at være Tilfældet.

Det er med Tilfredshed, at man har set en Autoritet som Sparekasseinspektøren dele denne Opfattelse.

Naar man imidlertid har ment at maatte opgive et til Opretholdelsen af dette Princip sigtende Ændringsforslag, da er det med megen Beklagelse og er kun sket, fordi man kunde skønne, at den Tilslutning, dette Ændringsforslag havde faaet, neppe var tilstrækkelig til at sikre dets Gennemførelse i begge Rigsdagens Ting.

Man erkender, at der i det fra anden Side stillede Ændringsforslag — Nr. 1 i Betænkningen over Banklovsforslaget og over Sparekasselovforslaget — om en Slags „Maksimalrente“ for Indlaan paa Kontrabog ligger nogen Imødekommen af nærværende Mindretals Opfattelse, og det er alene i Erkendelse heraf, at man har set sig i Stand til at opgive den ovennævnte principale Stilling til dette Spørgsmaal.

Et *andet Mindretal* (Andreasen, Henrik Nielsen, Sigvald Olsen og Pinstrup)